

wiskundige figuren. Die eerste tekst doorbreekt dat — misschien niet helemaal omdat het een proloog kan zijn — maar de andere teksten doen dat zeker. Heb je doelbewust verwachtingspatronen willen doorbreken?

“Nee, absoluut niet. Daar heb ik me niet mee bezig gehouden. Ik had er werkelijk nood aan om met ander materiaal en op een andere manier te gaan werken. Ik geloof dat er nog constanten van *Rosas danst Rosas* in zitten, en van *Fase*. Een tweede *Rosas danst Rosas* maken, dat had mij niet kunnen boeien. Die vormen komen op dit moment niet meer tegemoet aan wat ik wil uitdrukken. Maar ik verwerp ze niet.”

De mythe van de dans wil dat je met beweging meer kan uitdrukken dan met tekst. Nu ga jij plots weer wél teksten gebruiken. Omdat je met beweging dingen niet meer kan zeggen?

“Misschien omdat je ze op een explicietere wijze wil zeggen... (aarzelt)... misschien niet explicieter want tegelijkertijd is het...(stilte)...”

Maar de voorstelling is niet duidelijk-ker dan de andere, in de zin van: nu weet ik wat ze zegt. Bij de toeschouwer is er veel meer onzekerheid over wat hij te zien krijgt of over wat hij daar 'moet' in zien. Heb jij dat ook in het maken?

“Ja, daar heb ik heel veel onzekerheid gekend, maar dat is ook een heel reëel gevoel, waar ik als toeschouwer van hou, dat zelf kunnen zoeken. Daar heb ik in de voorstellingen van Jan Decorte altijd veel van gehouden, dat je buiten komt met een heel amalgaam van emoties, van dingen die door je hoofd gaan.”

Alles stort in

Het gekke is dat je op een bepaald moment heel expliciete dingen gebruikt, zoals het filmpje van de instortende gebouwen, die de toeschouwer heel weinig keuze laten om te interpreteren, tenzij hij zou vermoeden dat jij hem om de tuin wil leiden. Er is het risico van een heel expliciete symboliek.

“Ja, alles stort in.”

?

“Ik hou wel van die expliciete symboliek, gebouwen die instorten, dat heeft een bepaalde impact, symboliek als je het zo wil noemen, maar het belangrijke is hoe dat kadert in de totaliteit van de voorstelling, waar het geplaatst is.”

Er wordt gezegd dat je anderen citeert, met name Pina Bausch.

“Uitgaande van de totaliteit van de

voorstelling, de esthetiek, kunnen wel verwijzingen naar Bausch gemaakt worden, zoals bij *Fase* verwezen kon worden naar de hele Amerikaanse minimalistische dansscène.”

Ben je daar nooit bezorgd om geweest, van: nu gaan ze me betrappen op...?

“Tijdens de repetities werd soms gezegd ‘C'est tellement Pina Bausch’. Die affiniteit met stoelen is wel iets typisch persoonlijks van mij. Ik denk al: hoe kan ik een volgende productie maken zonder stoelen?’ (lacht)

Wat je ook doet, je verwijst steeds naar iets dat voorbij is, kunstgeschiedenis of algemene geschiedenis. Er is niets nieuws meer.

“Ja, ik voel me daarin heel integer. Die solo van Roxane tussen de stoelen b.v., waarvan ik nooit gedacht had dat ze Bausch-achtig zou overkomen, is werkelijk gedictieerd door de structuur van de voorstelling en door een bepaald soort emoties die je wil oproepen, maar zeker niet als referentie naar. Als er in de esthetiek en in bepaalde verwijzingen reminiscenties aan Pina Bausch opgemerkt worden, dan betekent dat dat er dingen zijn die zowel Pina Bausch als mijzelf nauw aan het hart liggen. En als er op dit moment iemand is die een aantal

*Elena's Aria — Foto's
Herman Sorgeloos*

